

De la autorii primei cărți din seria
Poveștile Sconcsului Stinky, *Băiatul care a strigat „chiloții!”*.

J.J. & Chris Grabenstein

POVEȘTILE SCONCSULUI STINKY

JACK ȘI VRĂJEALA DE FASOLE

Ilustrații de Alex Patrick

corint junior

POVEȘTILE SCONCSULUI STINKY

JACK ȘI VRĂJEALA DE FASOLE

Chris Grabenstein, J.J. Grabenstein

Ilustrații de Alex Patrick

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

CAPITOLUL 2

IMAGINAȚIA VINE ÎN AJUTOR

În secunda în care domnișoara Emerson a dispărut, Justus s-a apropiat în grabă de raftul pe care stăteam și s-a holbat la mine.

— Nu vreau ca povestea să se sfârșească așa, Stinky! mi-a șoptit.

— Nici eu, a spus prietena lui, Abby.

Toți copiii care mai rămăseseră pe covor au scuturat din cap. Cu toții voiau un alt fel de sfârșit.

Da, te-ai prins, copiii de la Școala Primară Hickleberry pot vorbi cu noi, animalele de pluș, iar noi, plușații, putem vorbi cu ei.

Nu tot timpul, firește. Doar atunci când nu sunt adulți prin preajmă. Și doar în timpul programului de bibliotecă. Astea sunt regulile. În plus, copiii știu că nu au voie să spună nimănui secretul ăsta. S-ar alege praful de magie.

— Păi, i-am spus lui Justus, ai auzit ce-a zis domnișoara Emerson, povestea nu e musai să se termine ca în carte. Pentru asta trebuie să ne folosim imaginația!

— Pardon! a intervenit Umflățică, ursul care are mai mult pluș decât majoritatea animalelor de pluș. Am auzit-o pe domnișoara Emerson cum a rostit cuvântul „Sfârșit”. Ceea ce înseamnă că povestea s-a terminat. S-a isprăvit. S-a încheiat.

— Dar, dar, dar, a intervenit cățelul Codiță, gâfâind din greu, a mai spus și că putem să ne închipuim un nou sfârșit, dacă nu ne place cel pe care l-a citit ea! Am auzit-o. A spus-o. Da, da, chiar așa a spus!

— Și eu am auzit-o când a spus asta, am confirmat. Așa că ghici ce, Justus?

— Ce?

— O să vă spun ce s-a întâmplat *după* ce uriașul s-a prăbușit pe pământ!

Umflătică și-a dat ochii peste cap. Codiță a dat din coada lui lăptoasă așa de repede, că părea că are zece cozi, nu una. Justus, la rândul lui, părea și mai fericit decât Codiță.

— Prin urmare, uriașul nu a murit? a întrebat Justus.

— Nu! Bine, s-a ales cu câteva cucuie și ceva vânățai, cu niscaiva dureri și usturimi. Dar a luat două aspirine cam cât două roți de căruță, pe care, din fericire, le purta în buzunarul lui.

— Frate! a exclamat Codiță. Probabil că avea niște buzunare foaaaaarte mari!

— Gigantice precum Hubert, am spus.

— Și cine, mă rog frumos, mai e și Hubert ăsta? a întrebat Umflătică, pufnind cu superioritate.

— Uriașul de șaispe metri și juma' care tocmai a picat din nori, i-am spus.

— Pe uriaș îl chema Hubert? a întrebat Justus, căruia îi revenise zâmbetul.

— Da! De-adevăratelea! Din fericire pentru Hubert, plouase mai multe zile înainte ca el să pice din cer. Așa că pământul pe care a aterizat era noroi și moale. Când a căzut, Hubert a făcut o impresie ieșită din comun, pentru că a lăsat în noroi o ditamai groapa, după forma buclilor lui.

— Mă bucur că Hubert nu a pățit nimic, a spus Justus. N-a fost bine ce-a făcut Jack acolo sus, în nori. Nu ar fi trebuit să șterpelească toate cheștiile alea de aur din castel.

— Ba trebuia să facă asta, a zis Umflățică. Uriașul e băiatul rău din poveste!

— Cine spune asta? m-am minunat.

— Povestea! Dacă Hubert este un uriaș, atunci musai să fie și rău. Asta e lege pe tărâmul poveștilor.

Am clătinat din cap.

— Asta se spune și despre mine. Dacă sunt sconcs, atunci musai să și put.

— Păi, să nu te superi, Stinky, a spus Codiță, dar cam așa este, puți.

— Put când vreau eu, i-am reamintit prompt.

— Aşa-i, aşa-i!

— Bun, a spus Justus, eu cred că *Jack* ar trebui să fie băiatul rău din povestea noastră.

Am dat din cap afirmativ.

— Ai dreptate, Justus! Şi ghici ce?

— Ce?

— Dacă tu crezi că Jack a fost băiatul rău din povestea pe care a citit-o domnişoara Emerson, aşteaptă numai să auzi ce trăsni ai făcut după aceea!

 ra poveștilor la Școala Primară Hickleberry continuă, iar domnișoara Emerson, bibliotecara, tocmai a terminat de citit *Jack și vrejul de fasole*. La finalul poveștii, după plecarea bibliotecarei, Stinky, sconsul de pluș, și celelalte animale de pluș prind viață. Copiii vor să schimbe finalul, așa că Stinky intervine și, cu ajutorul imaginației, le povestește mai departe copiilor ce s-a întâmplat cu uriașul Hubert, care a căzut de pe vrej și care, nemaiputând să se întoarcă acasă, la castelul său din nori și la mama, care-l aștepta, a ajuns să joace într-o echipă de baschet, să ajute avioanele să aterizeze, ba chiar să-i transporte pe oameni la etaj, pe post de lift! Unde mai pui că lacomul Jack i-a furat toți bănușii de aur, cu tot cu găscă lui care făcea ouă de aur și i-a mai și întors pe oameni împotriva-i.

Va reuși Stinky să-l salveze pe uriaș și să-l trimită înapoi acasă?

**PREGĂTEȘTE-TE PENTRU NĂZDRĂVÂNII URIAȘE,
PENTRU PERIPEȚII AMUZANTE ȘI PENTRU GLUMIȚE
HAIOASE, CARE E POSIBIL SĂ-ȚI MUTE NASUL DIN LOC!**

**Nu rata și celelalte
povești trăsnite ale
Sconsului Stinky!**

8+

ISBN: 978-973-128-958-8

www.edituracorint.ro